

Mai știi tu vara-aceea în care ne iubeam?

Adina Speranta

Mai știi tu vara-aceea în care ne iubeam
Și ceru-și presărase azurul în priviri?
Ne mângâia tăcerea și orice gând aveam
Plutea ca o petală în zbor de heruvimi.

Mă legănai în lanul privirilor duioase,
Halucinant de tandre, atingeri și mister,
În tresăriri de clipă, tristețea-și lepădase
Haina de lacrimi roasă când s-a-nălțat la cer.

Ne cununase vara semnând pe o hârtie
Poemul de iubire din sufletul vrăjit.
Inelul de logodnă?...un vers de poezie
Înfășurat pe deget, ca dorul înfrunzit.

Deasupra noastră luna își picura argintul
Și surâdea în taină, voios, un clopoțel,
Iar noaptea-nfiorată semnase legământul
Cu o steluță mică, drept piatră la inel.

Dar zărilor viclene pândeau cu ochii tulburi,
Ascunse-n jungla crudă a răului uman
Și încolțiră șoapte, și îndoieli, și gânduri
Aduse de furtuna unui destin dușman.

Azurul din privire e azi doar amintire,
În inimă pustiul a-nfrânt orice avânt,
Lăstarii de iubire sunt morți în cimitire
Și moartea-și cere dreptul la ultimul cuvânt.

Dar undeva o lira își cântă dorul verde
Ca un Orfeu din vremuri, rătăcitor prin veac,
Prin lujerii speranței uitarea-ncet se pierde,
Un corb își frânge zborul în flori de liliac.

În șopot curge ziua, iar noaptea se răsfată
Prin câmpul plin de stele-n oglinda de la geam,
Și te întreb, iubite, cu glas de dimineață:
Mai știi tu vara-aceea în care ne iubeam?

4.08.2016